

Arrest

nr. 290 038 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat P.-J. DE BLOCK en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 12 november 2020 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, maar het grootste deel van uw leven in Pakistan gewoond te hebben. Op jonge leeftijd verlieten uw ouders Afghanistan en vestigden zich in Landi Kotal

nabij Peshawar in Pakistan, waar u woonde en studeerde tot u met de rest van de familie terugkeerde naar Afghanistan in 2014. U was nooit een geregistreerde vluchteling in Pakistan.

In Afghanistan woonde u in het dorp Ghara Stanadar in het district Kot van de provincie Nangarhar. U had hier samen met uw neef, een dokter, een kleine apotheek en kliniek, waar u instond voor het labo- en apothekerswerk. Op een nacht werd u bij uw thuis gebeld door ene B. (...), een commandant bij Daesh (Islamitische staat) die vroeger overgelopen was van bij de Taliban. Hij vroeg of de dokter kon komen om gewonde strijders te helpen, en toen u vertelde dat die met verlof was vroeg hij dat u zou afkomen met een aantal medicijnen. U liet het na dit te doen. De dag erop ging u elders medicijnen inslaan, en werd aldaar opgebeld door een familielid die u meldde dat uw kliniek in brand gestoken was. Hierop vluchtte u naar een oom van u langs moederskant, die in het dorp Dakka een apotheek had, wie u hierna een maand lang hielp uitbaten.

Op een dag was u in Dakka een huisbezoek aan het brengen en hield uw jongere broer, die met verlof terug was van het Afghaanse leger, de winkel open. Een aantal onbekenden kwamen naar de winkel en namen hem mee. Ze zouden ook om u gevraagd hebben. Enkele dagen later kreeg u telefonisch te horen waar u zijn lichaam kon ophalen, en dat u ook gedood zou worden. Hierop besloot u het land te verlaten.

U verliet Afghanistan op 12 of 13 Aqrab 1398 (3 of 4 november 2019), en reisde via Pakistan, Iran, Turkije en de Balkan naar Oostenrijk, en zo verder naar Italië, Frankrijk en België, waar u aankwam op 29 oktober 2020 en internationale bescherming verzocht op 12 november 2020. Ter staving van uw relaas legt u kopieën voor van: een taskara, een taskara van uw vader, een document van het districtshuis, documenten betreffende uw onderwijsachtergrond, documenten betreffende de legercarrière van uw broer, en foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er zijn namelijk redenen om te vermoeden dat u het vroegere (en mogelijk huidige) bezit van een Afghaans paspoort probeert te verdoezelen. U verklaarde bij uw eerste interview voor de DVZ namelijk nog dat u in Afghanistan zowel een paspoort als een taskara had, maar dat deze u werden ontnomen onderweg toen u in Turkije was (verklaring DVZ dd. 20 november 2020, afdeling 28.). Voor het CGVS verklaart u evenwel nooit een Afghaans paspoort gehad te hebben, en dat dit mogelijk een begripsverwarring uwentwege was (CGVS p. 3). Deze uitleg komt evenwel maar weinig overtuigend over gezien de specifieke naam van een Afghaanse identiteitskaart (een taskara), wat de verwarring tussen identiteitskaart en paspoort moeilijker maakt.

Wat er ook van zij, u verklaart dat u heden niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door leden van Daesh, nadat u hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom vroegen. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren hierdoor, om onderstaande redenen.

Wat betreft ten eerste uw bewering dat u te vrezen zou hebben vanwege een commandant bij Daesh en diens handlangers, kan aangestipt worden dat u bij uw eerste interview voor de DVZ nog verwees naar

een vrees vanwege de taliban als reden voor uw vertrek uit het land, niet Daesh (verklaring DVZ dd. 20 november 2020, afdeling 37.). Hier op gewezen, kan u enkel speculeren dat er verkeerd genoteerd werd dat u op de vlucht ging voor een Daesh-commandant die vroeger evenwel bij de taliban zat. Dat is echter niet verenigbaar met uw bewering dat u bij dat eerste interview voor de DVZ eigenlijk helemaal niets zei over uw reden voor vertrek uit het land (CGVS p. 20, 21). Het is een eerste element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondergraaft.

Ten tweede verklaart u gezocht te worden door de handlangers van een Daesh-commandant. Het valt hierbij op dat volgens u herhaaldelijk hetzelfde gebeurde: telkens komen deze mensen u zoeken op uw werkplaats, en telkens mislopen ze u omdat u er niet bent. Een eerste maal kwamen ze naar een apotheek van u nadat u geen gevolg gaf aan een eis van hen om voorraden te brengen, en staken deze zagezegd in brand (CGVS p. 12). Het is maar de vraag waarom ze u op uw werkplaats zouden komen zoeken op naar wat u zelf verklaarde een vrijdag was (CGVS p. 12), de traditionele sluitingsdag in Afghanistan. Daarop zou u naar een oom van u gevlucht zijn, waar u tijdlang in diens apotheek werkte en huisbezoeken deed. Hier kwam men u kennelijk niettemin op het spoor, maar wederom kwamen ze naar uw werkplaats toen u er niet was, en zouden dan maar uw broer meegenomen hebben, waarop ze u enkele dagen later telefonisch lieten weten waar zijn lichaam was, en dat ze ook u wilden doden omwille van uw eerdere negeren van hun eis (CGVS p. 12). Het is wel duidelijk dat als men er werkelijk op uit was om u te doden, deze werkwijze niet geloofwaardig overkomt: in plaats van u thuis op te zoeken op een moment dat u daar zeker bent zoals 's nachts, komt men steeds naar uw werkplaats, zelfs op een sluitingsdag. In plaats van, als men u niet meteen vindt, later terug te komen nog voor u vermoedt dat u gezocht bent, steken ze ofwel uw zaak in brand of ontvoeren uw broer. Als ze dan uw broer hebben meegenomen, bedreigen ze u zonder meer telefonisch waardoor u de kans hebt te vluchten, in plaats van bijvoorbeeld een val voor u te zetten onder voorwendsel dat ze uw broer zouden vrijlaten. Dat men u op zo'n contraproductieve wijze achterna zou zitten is maar erg moeilijk om voor waar te nemen, en u kan hier geen een goede verklaring voor geven als u hier op gewezen wordt (CGVS p. 17, 18).

Ten derde vertoont uw relaas op dit vlak ook een opvallende lacune. U verklaarde namelijk dat u samen met een neef van u een apotheek uitbaatte die u elk voor de helft in eigendom had (CGVS p. 10), die dan later in brand gestoken werd. Deze neef van u, een dokter, was op het moment dat de mannen van Daesh u belden, evenwel al enkele dagen met verlof, waardoor hij hen niet kon gaan helpen, en ze u dan maar sommeerden. Ook de dag nadien was hij nog met vakantie, waardoor u de inkopen ging doen en zo de brandstichting misliep (CGVS p. 12, 18). Maar ondanks dat u naderhand nog meer dan een maand in Afghanistan was en ook nu nog contact onderhoudt met uw familie (CGVS p. 9), wist u helemaal niets te zeggen over hoe het uw neef de dokter vergaan is. Nochtans waren jullie al jarenlang zakenpartners, en ook familie, maar u kon helemaal niets zeggen over wat met hem gebeurde na de brandstichting (CGVS p. 13). Dergelijke verklaringen ondermijnen de doorleefdheid van uw beweringen al te zeer; het doet uw relaas al te veel aanvoelen alsof het in een spreekwoordelijk vacuüm plaatsgrijpt.

Ten vierde kan er ook niet om de vaststelling heen dat van de voorgehouden brandstichting tegen uw kliniek, geen enkele vorm van bewijs wordt voorgelegd. U presenteert geen foto's van de ruïnes, geen aangifte die u deed van de brandstichting, noch een PV die werd opgesteld etc. Hier op gewezen, stelt u dat foto's nemen onmogelijk was daar de lokale Daesh of talibanstrijders mensen die betrappt worden met GSM's kennelijk onthoofden (CGVS p. 13). Dit is een merkwaardige bewering gezien de verschillende foto's van uw winkel langs buiten genomen (voor die afgebrand zou zijn) die u voorlegt (documenten 5), en lijkt daarom al te ad hoc. En bovendien verklaart het niet waarom er bijvoorbeeld geen aangifte of onderzoek gebeurde naderhand. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van hetgeen u beweert alleen maar verder.

En zelfs als ten vijfde uw beweringen dat u problemen hebt met een commandant van Daesh voor waar genomen worden (quod non in het licht van bovenstaande vaststellingen), dan nog zou dit niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen. U zou u namelijk in de eerste plaats moeten richten tot de huidige machthebbers in Afghanistan, die Daesh vijandig gezind zijn, en hen als entiteit die territorium controleert ondertussen verslagen zouden hebben, waar u ook op gewezen werd. U verklaart trouwens geen problemen te kennen met de taliban (CGVS p. 15). Zeker als het zoals u beweert om een overloper van de taliban naar Daesh gaat (CGVS p. 12), zal deze waarschijnlijk geen plaats hebben in het huidige Afghanistan, ondanks uw blote bewering dat zijn mannen wel nog in uw dorp zouden rondhangen tot op vandaag (CGVS p. 15). De door u voorgehouden vrees is in deze niet alleen ongelooftwaardig, maar ook ongegrond.

In ondergeschikte orde verwees u ook naar de dood van uw broer, waarvan u verklaart dat hij bij het Afghaanse leger zat, en uit een winkel van uw oom werd meegenomen door onbekenden die daar toen achter u kwamen vragen, en later ook vermoord werd. Er kan evenwel getwijfeld worden aan uw bewering dat u een broer bij het leger had, en dat die vermoord zou zijn geweest. Zo wist u ten eerste maar weinig informatie aan te reiken over uw broer zijn legerdienst: u kon niet zeggen welke rang uw broer behaald had, hoe lang zijn opleiding duurde, wat zijn specialisatie binnen zijn eenheid was, om welke eenheid het precies ging behalve dat het "special forces" waren, en u wist ook niets te zeggen over hoe zijn insignes of uniform er uit zagen (CGVS p. 6, 7). Nochtans was uw broer al sinds kort na uw terugkeer uit Pakistan bij het Afghaanse leger (CGVS p. 7), wat u ruimschoots de tijd gaf om deze zaken te ontdekken.

U legt ten tweede ook kennelijke foute verklaringen af over het loon dat uw broer ontvangen zou hebben. U stelt namelijk dat hij bij het begin van zijn loopbaan nog bij de commando's en niet de special forces zat, maar wel al 22.000 Afghani verdiende per maand (CGVS p. 6, 7). Het lijkt evenwel niet mogelijk voor iemand zonder senioriteit om, zelfs met bonus soldij als commando en special forces in opleiding, een dergelijk bedrag uitgekeerd te krijgen zonder een (hoge) officier te zijn (zie informatie bijgevoegd aan de blauwe map), terwijl op de documenten die u voorlegde enkel de rang sergeant vermeld staat circa 2016 (dus niet in het begin van zijn loopbaan na uw terugkeer in 2014). Ook de som van 32.000 Afghani die u vermeldt lijkt na minder dan zes jaar dienst zelfs met verschillende bonussen als lid van de special forces voor een sergeant buiten bereik. Dit alles doet twifelen aan we waarachtigheid van uw bewering dat u een broer bij het leger gehad zou hebben.

De documenten die u voorlegt om dit te staven zoals de verschillende certificaten (document 4) zijn slechts kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk, en de door u voorgelegde foto's (document 5) zijn weinig informatief, daar ze slechts iemand in de sneeuw met een handvuurwapen en nabij een militair voertuig afbeelden, zonder verdere aanwijzingen dat het werkelijk om uw broer of een militair gaat. Ook kan de algemene fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten in herinnering gebracht worden.

Wat betreft ten derde de voorgehouden dood van uw broer, kan u geen enkel overtuigend bewijs presenteren, zoals daar zijn een aangifte bij de autoriteiten, een PV van hetgeen gebeurde, een medisch rapport, etc. (CGVS p. 16, 17). U presenteert enkel een handgeschreven document dat afkomstig zou zijn van de maleks en van het districtshuis (CGVS p. 16, document 2). U verklaart hierover dat het aangevraagd zou zijn door uw schoonbroer, maar uit de vertaling bleekt dat het vreemd genoeg een aanvraag gedaan in uw naam was, gedateerd van na uw vertrek (vertaling document 2). Het betreft een duidelijk gesolliciteerd document; er wordt een versie van feiten gegeven en het districtshoofd wordt enkel gevraagd te bevestigen. Deze verwijst op zijn beurt naar een aantal dorpsoudsten, die een bevestiging geven die echter elke specificiteit mist: "The problems of the applicant are accurate and true we elderly people and leaders of Stanadaar verify and acknowledge them". Dergelijke formulering kan alles bevestigen en net zo goed op de keerzijde van een blanco formulier achteraf vrij in te vullen staan. Het is ook niet duidelijk op basis waarvan deze bevestiging gebeurde en welk onderzoek deze personen gevoerd zouden hebben.

Ten vierde legt u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw broer gedood geweest zou zijn. U verklaarde hierover namelijk bij uw eerste interview voor de DVZ dat hij overleden zou zijn een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (verklaring DVZ dd. 20 november 2020, afdeling 17.). Bij uw tweede interview voor de DVZ verklaarde u dan weer dat hij gedood werd enkele dagen voor uw vertrek uit het land (vragenlijst CGVS dd. 15 juni 2021), wat u later herhaalde voor het CGVS. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, kan u hier geen goede verklaring voor aanreiken (CGVS p. 20). Om deze redenen samen genomen kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u een broer bij het Afghaanse leger had die gedood werd en waardoor u te vrezen zou hebben voor Daesh dan wel voor de taliban.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliet in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er

zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berylliumbommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak

van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022 en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Hij vangt het middel aan met het betoog dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) in de bestreden beslissing bepaalde van zijn verklaringen afdoet als zijnde niet-overtuigend en ongeloofwaardig waarna hij naar artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet verwijst. Vervolgens verwijst verzoeker naar het jaarverslag 2009-2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) waarin zou worden gesteld dat "in de hypothese van

ontbreken van geloofwaardigheid van de verklaringen van de verzoeker, (...) dit niet betekent dat men zich niet de vraag moet stellen of het bestaan van een vrees voor vervolging of van een risico op ernstige schade kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden". Verzoeker verwijst wat dit betreft tevens naar diverse arresten van de Raad. Voorts stelt hij dat onjuiste verklaringen op zichzelf geen reden zijn om de aanvraag te weigeren en dat dergelijke verklaringen moeten worden beoordeeld gelet op de omstandigheden eigen aan de zaak. Hij voert aan dat er geen procedureregels bestaan bij het CGVS met betrekking tot het verslag van het gehoor, waardoor er geen enkele waarborg bestaat dat deze nota's betrouwbaar zijn. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming de inhoud van die nota's op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan volgens verzoeker het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Hij vervolgt dat het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, niet noodzakelijk als een tegenstrijdigheid dient beschouwd te worden en dat niet alle gevallen van weglating van gegevens ertoe mogen leiden dat de goede trouw van de verzoeker om internationale bescherming in vraag wordt gesteld. Vervolgens citeert verzoeker in dat kader uit de bijdrage "*Protection Gap: over de beperkte toetsing aan artikel 3 EVRM door de asielinstanties*" van F. Vogelaar. Volgens verzoeker moet de beoordeling van de geloofwaardigheid focussen op de meest relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming met betrekking tot de gegronde vrees voor vervolging en/of het reële risico op ernstige schade. Hij voert aan dat de vragen over de geloofwaardigheid erop moeten gericht zijn om vast te stellen of een asielaas gebeurd zou kunnen zijn. Vervolgens verwijst verzoeker opnieuw naar de voornoemde bijdrage van F. Vogelaar, waarin zou worden gesteld dat slechts tegenstrijdigheden en inconsistenties in verband met de kern van het asielaas tot ongeloofwaardigheid moeten leiden. In die context verwijst verzoeker eveneens naar de volgende publicaties: G. Goodwin-Gill, "*The Refugee in International Law*", Oxford, 2007; J. Hathaway, "*The Law of Refugee status*", Cambridge University Press, 2005, en T. Spijkerboer, "*Subsidiarity and Arguability: The European Court of Human Rights Case law on Judicial Review in Asylum Cases*", International Journal of Refugee Law 2009, volume 21, number 1. Vervolgens stelt verzoeker dat het CGVS bij de beoordeling van de geloofwaardigheid op de minder relevante details van het asielaas focust en verwijst hij wat dit betreft wederom naar de voormelde bijdrage van F. Vogelaar.

Verzoeker vervolgt dat het CGVS een actieve samenwerkingsplicht heeft met de verzoeker om internationale bescherming en citeert dienaangaande uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) van 22 november 2012, C-277/11, *M.M./Ierland*, en het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 2 oktober 2012, 33210/11, *Singh en anderen/België*. Verzoeker merkt verder op dat de beoordeling van de geloofwaardigheid van het relaas slechts een onderdeel is van de vaststelling van een "*EVRM-risico*". Hij stelt vervolgens dat, ondanks het feit dat het CGVS de ongeloofwaardigheid van zijn asielaas poogt vast te stellen, elementen daaruit nog steeds tot een "*EVRM-schending*" kunnen leiden en verwijst wat dit betreft naar arresten van het EHRM. Verder betoogt verzoeker dat hij zijn volle medewerking verleende aan het CGVS en dat hij geenszins de bedoeling heeft om de Belgische asielinstanties te bedriegen.

Hij wijst vervolgens op het beperkte gebruik van authentieke documenten in zijn land van herkomst en meent om die reden op geen enkele ontegensprekelijke wijze zijn asielaas te kunnen staven middels stukken. Volgens verzoeker hecht het CGVS bovendien geen enkele waarde aan de bewijsstukken afkomstig uit Afghanistan, gelet op hun relatieve bewijswaarde. Hij verklaart formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen te blijven staan en stelt dat zijn volledige vluchtrelaas en al zijn verklaringen vanuit dit referentiekader dienen te worden geïnterpreteerd.

Verzoeker stelt dat het CGVS zijn hele relaas ten onrechte als ongeloofwaardig heeft bestempeld. Volgens hem heeft hij niets anders dan de waarheid verteld. Hij heeft de vragen op een zo correct mogelijke manier beantwoord binnen de grenzen van zijn kennis. Hij stelt dat zijn antwoorden geïnterpreteerd dienen te worden vanuit zijn specifieke referentiekader en dat hem bezwaarlijk onwetendheid betreffende specifieke details kan verweten worden. Hij meent dat iedere conclusie die wordt getrokken uit deze onwetendheid volkomen subjectief is. Hij betoogt vervolgens dat zijn asielaas niet zomaar gemakshalve als ongeloofwaardig mag worden omschreven en stelt dat het CGVS uit bepaalde details in zijn relaas conclusies heeft getrokken die tot zijn ongeloofwaardigheid hebben geleid.

Verzoeker vervolgt:

"Dat verzoeker het CGVS er attent op wenst te maken dat de reden waarom DAESH steeds overdag kwam te wijten is aan het feit dat zij in diens regio van herkomst volledige macht hadden en derhalve niet 's nachts hoefden langs te komen.

Verzoeker wenst te onderstrepen dat hij tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingen nooit heeft verwezen naar de Taliban als reden voor eventuele Problemen in diens land van herkomst. Hij vermeldde gewoon voormalige leden van de Taliban. Met name : "B. (...)" die vroeger lid was van Taliban, doch later tot Daesh toetrad. Hij was diegene die medicatie kwam halen in zijn apotheek. Hij vermeldde dientengevolge nooit enige problematiek die specifiek gelinkt was aan de Taliban. Dat het CGVS het vreemd vond dat leden van Daesh op een vrijdag zou langskomen. Aangezien de apotheek van verzoeker iedere dag open is, kwam men wel langs op vrijdag. Dat verzoeker niet werd gedood door Daesh is volgens de verzoeker een geluk geweest bij een ongeluk. Dit gelet op het gegeven dat ze daadwerkelijk zijn overgegaan tot het vermoorden van zijn broer en de apotheek in brand hebben gestoken. Dat verzoeker niettemin kon rekenen op familie die hem hebben gewaarschuwd tijdens die brand. Dat verder onder geen enkel beding kan worden getwijfeld aan de herkomst van verzoeker en hij derhalve met zekerheid een risico loopt bijeen eventuele terugkeer."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Hij verwijst naar deze bepaling en stelt dat de daden van vervolging onder andere de vorm van fysieke en psychische geweldpleging kunnen aannemen, wat *in casu* het geval is. Vervolgens gaat verzoeker in op de vormen van vervolging en verwijst hij wat dit betreft naar de beslissing van het Amerikaans Hooggerechtshof van 9 maart 1987 inzake *INS v C. Fonesca*. Verzoeker wijst er voorts op dat hij gerekruteerd werd door Daesh om mee te vechten in de *Jihad*. Er kan volgens hem bijgevolg worden aangenomen dat hij gevisieerd zal blijven door zijn politieke overtuiging en dat er ingevolge daarvan in zijn hoofde een reëel risico bestaat, waardoor voldaan is aan de voorwaarden om als vluchteling erkend te worden. Vervolgens verwijst verzoeker naar diverse arresten van de Raad die handelen over de vervolgingsgronden uit het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève). Hij besluit dat aangezien leden van Daesh actief rekruteerden in zijn regio, aangenomen moet worden dat hij een reëel risico loopt te worden vervolgd voor zijn politieke overtuiging of voor het gebrek daaraan.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Na een kort theoretisch betoog stelt verzoeker dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid niet uitsluit om bescherming toe te kennen indien er sprake is van zeer ernstige trauma's bij de verzoeker om internationale bescherming, zelfs als de omstandigheden die hem ertoe hebben aangezet zijn land te verlaten verdwenen of gewijzigd zijn. In dit kader stelt verzoeker *in casu* op zijn minst trauma's te hebben opgelopen naar aanleiding van de door hem aangehaalde gebeurtenissen in zijn herkomstland.

Hij verwijst tevens naar de begrippen "*zwaarwegende gronden*" en "*reëel risico*" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en merkt op dat het gebruik van deze begrippen op een individueel onderzoek aanstuurt van de concrete situatie waarin de betrokkene zich bevindt. Dienaangaande wijst verzoeker naar verschillende arresten van de Raad. Voorts stelt verzoeker dat er een reëel risico voor hem bestaat aangezien Daesh initiatieven heeft genomen in zijn richting. Hij stelt dat dit eens te meer het geval is omwille van de "*aanzienlijke groei in omvang van Daesh de laatste maanden*".

Vervolgens betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing inzake de veiligheidssituatie. Hij stelt dat de veiligheidssituatie waarnaar de adjunct-commissaris verwijst in de bestreden beslissing meer dan gedateerd is en niet langer kan worden weerhouden als betrouwbaar. Zo meent verzoeker volgens verschillende actuele rapporten aan willekeurig geweld te kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Hij stelt dat de actuele veiligheidssituatie die dient te worden weerhouden voor een risico-inschatting een veiligheidssituatie is die te vergelijken is met deze van meer dan tien jaar geleden. Vervolgens citeert verzoeker uit het rapport "*Position on Returns to Afghanistan*" van UNHCR van augustus 2021 waarin een advies wordt gegeven tot niet-terugkeer. Verzoeker betoogt dat het CGVS dit advies bij het nemen van de bestreden beslissing niet gevolgd heeft nu er wordt gesteld dat er op dit moment in Afghanistan een situatie van verminderd geweld zou gelden, *quod non*. Voorts stelt verzoeker dat er in Afghanistan nog steeds een risico bestaat op een burgeroorlog en verwijst hij in dit kader naar het rapport "*Afghanistan Country Focus*" van EASO van januari 2022 over de veiligheidssituatie in Afghanistan. Hij wijst er verder op dat de bescherming doeltreffend moet zijn en niet tijdelijk van aard mag zijn. Hij stelt dat de bestreden beslissing zijn district niet kan vooruitschuiven als een potentiële locatie voor hem en meent dat het CGVS, gelet op de nieuwe informatie, de aangehaalde bronnen miskent en

foutief interpreteert door te stellen dat er geen sprake meer is van willekeurig geweld in Afghanistan. Verzoeker voert aan dat de motivering in de bestreden beslissing derhalve onder geen enkel beding zekerheid biedt of kan bieden voor zijn specifieke situatie. Hij stelt verder dat in de bestreden beslissing evenmin een (vlucht)alternatief werd gemotiveerd. Hij verwijt het CGVS niet te hebben onderzocht waar en in welke omstandigheden hij concreet zou terechtkomen bij zijn eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Hij betoogt dat, gelet op de recente informatie, de situatie voor hem nog steeds als objectief gevaarlijk kan worden bevonden en geeft wat dit betreft de *weblinks* weer van verschillende rapporten en internetartikels. Vervolgens wijst hij op het risico dat hij in Afghanistan blootgesteld zal worden aan een niet-aflatende dreiging van de taliban en stelt hij dat er minder dan ooit sprake is van een Afghaanse overheid die haar onderdanen hiertegen zou kunnen beschermen.

Verzoeker stelt verder dat hij geconfronteerd zal worden met torenhoge kosten/lasten die hij nooit zou kunnen dragen, gelet op zijn beperkte middelen. Hij wijst op de bijzonder lage werkgelegenheidsgraad in Afghanistan en de levensgevaarlijke situatie die er op heden heerst. Voorts betoogt verzoeker dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen zijn en louter ijdele hoop zijn.

Volgens verzoeker heeft het CGVS tenminste onvoldoende onderzoek gevoerd of willen voeren naar zijn concrete mogelijkheden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. De bestreden beslissing is gestoeld op een foute interpretatie van een objectief vaststaande veiligheidssituatie, aldus verzoeker, die vervolgens citeert uit informatie beschikbaar op de website van de FOD Buitenlandse Zaken over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker voert aan dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met de door hem aangehaalde elementen en vraagt zich vervolgens af of achter de interpretatie van de actuele bronnen door het CGVS een strategie schuilgaat, gelet op het grote aantal Afghaanse vluchtelingen en "*de overspoeling met nieuwe asielaanvragen*".

Bij gebreke van een aanvaardbare kans op een menswaardig leven, veiligheid en noodzakelijk levensonderhoud in Afghanistan, kan er van hem redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij zich aldaar zou vestigen, aldus verzoeker. Hij stelt dat er niet *in concreto* wordt aangetoond naar welk gebied in Afghanistan hij zou moeten worden teruggestuurd en dat bijgevolg de specifieke veiligheidssituatie, noch wat de gevolgen zouden zijn met betrekking tot veiligheid, werkaanbod, toegang tot huisvesting en andere basisrechten en behoeften, werd nagegaan. De gevolgen en zijn levensomstandigheden met betrekking tot veiligheid, behuizing, werkgelegenheid, medische zorgverlening, sociale zekerheid en re-integratie als afgewezen verzoeker om internationale bescherming in het Westen werden niet onderzocht, aldus verzoeker.

Verzoeker meent ook dat er onvoldoende rekening werd gehouden met zijn militair profiel, "*waarover geen enkele twijfel bestaat*". Tot slot concludeert hij dat de bestreden beslissing niet in een sluitende motivering voorziet.

2.1.4. In een vierde en laatste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

Hij stelt dat indien het CGVS oordeelt dat er elders in Afghanistan een geldig intern vestigingsalternatief bestaat voor hem, zij daarvan het bewijs moet leveren. Verzoeker betoogt dat dit bewijs in de bestreden beslissing ontbreekt en dat het CGVS ook geen passend vluchtalternatief kon voorstellen, gelet op de nieuwe ontwikkelingen in Afghanistan. Hij stelt dat de bestreden beslissing bijgevolg niet adequaat gemotiveerd is en betoogt dat het CGVS dus tenminste onvoldoende onderzoek heeft willen voeren naar de concrete mogelijkheden voor hem bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Verzoeker concludeert dat het CGVS geen sluitende beslissing nam inzake zijn verzoek om internationale bescherming en dat de zaak dus minstens dient te worden teruggestuurd naar het CGVS met het oog op verder onderzoek.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor leden van Daesh, die hem zouden willen doden omdat hij hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom vroegen. Verder verwees verzoeker ook naar de dood van zijn broer die bij het Afghaanse leger tewerkgesteld was. Zijn broer zou uit een winkel van zijn oom zijn meegenomen door onbekenden die daar toen achter verzoeker kwamen vragen. Zij zouden verzoekers broer hierna hebben vermoord.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu er redenen zijn om te vermoeden dat hij het vroegere (en mogelijk huidige) bezit van een Afghaans paspoort probeert te verdoezelen, omdat (ii) hij er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omdat hij in Afghanistan gezocht zou worden door leden van Daesh nadat hij hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom vroegen, omdat (iii) er getwijfeld kan worden aan zijn bewering dat hij een broer bij het Afghaanse leger had en dat die vermoord zou zijn geweest, omdat (iv) hij geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde en omdat (v) de documenten die hij voorlegde ter staving van zijn asielerelaas niet van die aard zijn dat ze deze appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Dit wordt in deze beslissing als volgt toegelicht:

“De medewerkingsplicht vereist van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Hoewel u tijdens de inleiding van het onderhoud duidelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS p. 2) blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er zijn namelijk redenen om te vermoeden dat u het vroegere (en mogelijk huidige) bezit van een Afghaans paspoort probeert te verdoezelen. U verklaarde bij uw eerste interview voor de DVZ namelijk nog dat u in Afghanistan zowel een paspoort als een taskara had, maar dat deze u werden ontnomen onderweg toen u in Turkije was (verklaring DVZ dd. 20 november 2020, afdeling 28.). Voor het CGVS verklaart u evenwel nooit een Afghaans paspoort gehad te hebben, en dat dit mogelijk een begripsverwarring uwentwege was (CGVS p. 3). Deze uitleg komt evenwel maar weinig overtuigend over gezien de specifieke naam van een Afghaanse identiteitskaart (een taskara), wat de verwarring tussen identiteitskaart en paspoort moeilijker maakt.

Wat er ook van zij, u verklaart dat u heden niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat u daar gezocht zou worden door leden van Daesh, nadat u hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom

vroegen. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren hierdoor, om onderstaande redenen.

Wat betreft ten eerste uw bewering dat u te vrezen zou hebben vanwege een commandant bij Daesh en diens handlangers, kan aangestipt worden dat u bij uw eerste interview voor de DVZ nog verwees naar een vrees vanwege de taliban als reden voor uw vertrek uit het land, niet Daesh (verklaring DVZ dd. 20 november 2020, afdeling 37.). Hier op gewezen, kan u enkel speculeren dat er verkeerd genoteerd werd dat u op de vlucht ging voor een Daesh-commandant die vroeger evenwel bij de taliban zat. Dat is echter niet verenigbaar met uw bewering dat u bij dat eerste interview voor de DVZ eigenlijk helemaal niets zei over uw reden voor vertrek uit het land (CGVS p. 20, 21). Het is een eerste element dat de aannemelijkheid van uw relaas ondergraaft.

Ten tweede verklaart u gezocht te worden door de handlangers van een Daesh-commandant. Het valt hierbij op dat volgens u herhaaldelijk hetzelfde gebeurde: telkens komen deze mensen u zoeken op uw werkplaats, en telkens mislopen ze u omdat u er niet bent. Een eerste maal kwamen ze naar een apotheek van u nadat u geen gevolg gaf aan een eis van hen om voorraden te brengen, en staken deze zagezegd in brand (CGVS p. 12). (...). Daarop zou u naar een oom van u gevlucht zijn, waar u tijdlang in diens apotheek werkte en huisbezoeken deed. Hier kwam men u kennelijk niettemin op het spoor, maar wederom kwamen ze naar uw werkplaats toen u er niet was, en zouden dan maar uw broer meegenomen hebben, waarop ze u enkele dagen later telefonisch lieten weten waar zijn lichaam was, en dat ze ook u wilden doden omwille van uw eerdere negeren van hun eis (CGVS p. 12). Het is wel duidelijk dat als men er werkelijk op uit was om u te doden, deze werkwijze niet geloofwaardig overkomt: in plaats van u thuis op te zoeken op een moment dat u daar zeker bent zoals 's nachts, komt men steeds naar uw werkplaats, (...). In plaats van, als men u niet meteen vindt, later terug te komen nog voor u vermoedt dat u gezocht bent, steken ze ofwel uw zaak in brand of ontvoeren uw broer. Als ze dan uw broer hebben meegenomen, bedreigen ze u zonder meer telefonisch waardoor u de kans hebt te vluchten, in plaats van bijvoorbeeld een val voor u te zetten onder voorwendsel dat ze uw broer zouden vrijlaten. Dat men u op zo'n contraproductieve wijze achterna zou zitten is maar erg moeilijk om voor waar te nemen, en u kan hier geen een goede verklaring voor geven als u hier op gewezen wordt (CGVS p. 17, 18).

Ten derde vertoont uw relaas op dit vlak ook een opvallende lacune. U verklaarde namelijk dat u samen met een neef van u een apotheek uitbaatte die u elk voor de helft in eigendom had (CGVS p. 10), die dan later in brand gestoken werd. Deze neef van u, een dokter, was op het moment dat de mannen van Daesh u belden, evenwel al enkele dagen met verlof, waardoor hij hen niet kon gaan helpen, en ze u dan maar sommeerden. Ook de dag nadien was hij nog met vakantie, waardoor u de inkopen ging doen en zo de brandstichting misliep (CGVS p. 12, 18). Maar ondanks dat u naderhand nog meer dan een maand in Afghanistan was en ook nu nog contact onderhoudt met uw familie (CGVS p. 9), wist u helemaal niets te zeggen over hoe het uw neef de dokter vergaan is. Nochtans waren jullie al jarenlang zakenpartners, en ook familie, maar u kon helemaal niets zeggen over wat met hem gebeurde na de brandstichting (CGVS p. 13). Dergelijke verklaringen ondermijnen de doorleefdheid van uw beweringen al te zeer; het doet uw relaas al te veel aanvoelen alsof het in een spreekwoordelijk vacuüm plaatsgrijpt.

Ten vierde kan er ook niet om de vaststelling heen dat van de voorgehouden brandstichting tegen uw kliniek, geen enkele vorm van bewijs wordt voorgelegd. U presenteert geen foto's van de ruïnes, geen aangifte die u deed van de brandstichting, noch een PV die werd opgesteld etc. Hier op gewezen, stelt u dat foto's nemen onmogelijk was daar de lokale Daesh of talibanstrijders mensen die betrapt worden met GSM's kennelijk onthoofden (CGVS p. 13). Dit is een merkwaardige bewering gezien de verschillende foto's van uw winkel langs buiten genomen (voor die afgebrand zou zijn) die u voorlegt (documenten 5), en lijkt daarom al te ad hoc. En bovendien verklaart het niet waarom er bijvoorbeeld geen aangifte of onderzoek gebeurde naderhand. Dit ondermijnt de aannemelijkheid van hetgeen u beweert alleen maar verder.

En zelfs als ten vijfde uw beweringen dat u problemen hebt met een commandant van Daesh voor waar genomen worden (quod non in het licht van bovenstaande vaststellingen), dan nog zou dit niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging op te stoelen. U zou u namelijk in de eerste plaats moeten richten tot de huidige machthebbers in Afghanistan, die Daesh vijandig gezind zijn, en hen als entiteit die territorium controleert ondertussen verslagen zouden hebben, waar u ook op gewezen werd. U verklaart trouwens geen problemen te kennen met de taliban (CGVS p. 15). Zeker als het zoals u beweert om een overloper van de taliban naar Daesh gaat (CGVS p. 12), zal deze waarschijnlijk geen plaats hebben in het huidige Afghanistan, ondanks uw blote bewering dat zijn mannen wel nog in uw dorp zouden rondhangen tot op vandaag (CGVS p. 15). De door u voorgehouden vrees is in deze niet alleen ongeloofwaardig, maar ook ongegrond.

In ondergeschikte orde verwees u ook naar de dood van uw broer, waarvan u verklaart dat hij bij het Afghaanse leger zat, en uit een winkel van uw oom werd meegenomen door onbekenden die daar toen achter u kwamen vragen, en later ook vermoord werd. Er kan evenwel getwijfeld worden aan uw bewering dat u een broer bij het leger had, en dat die vermoord zou zijn geweest. Zo wist u ten eerste maar weinig

informatie aan te reiken over uw broer zijn legerdienst: u kon niet zeggen welke rang uw broer behaald had, hoe lang zijn opleiding duurde, wat zijn specialisatie binnen zijn eenheid was, om welke eenheid het precies ging behalve dat het "special forces" waren, en u wist ook niets te zeggen over hoe zijn insignes of uniform er uit zagen (CGVS p. 6, 7). Nochtans was uw broer al sinds kort na uw terugkeer uit Pakistan bij het Afghaanse leger (CGVS p. 7), wat u ruimschoots de tijd gaf om deze zaken te ontdekken.

U legt ten tweede ook kennelijke foute verklaringen af over het loon dat uw broer ontvangen zou hebben. U stelt namelijk dat hij bij het begin van zijn loopbaan nog bij de commando's en niet de special forces zat, maar wel al 22.000 Afghani verdiende per maand (CGVS p. 6, 7). Het lijkt evenwel niet mogelijk voor iemand zonder senioriteit om, zelfs met bonus soldij als commando en special forces in opleiding, een dergelijk bedrag uitgekeerd te krijgen zonder een (hoge) officier te zijn (zie informatie bijgevoegd aan de blauwe map), terwijl op de documenten die u voorlegde enkel de rang sergeant vermeld staat circa 2016 (dus niet in het begin van zijn loopbaan na uw terugkeer in 2014). Ook de som van 32.000 Afghani die u vermeldt lijkt na minder dan zes jaar dienst zelfs met verschillende bonussen als lid van de special forces voor een sergeant buiten bereik. Dit alles doet twifelen aan we waarachtigheid van uw bewering dat u een broer bij het leger gehad zou hebben.

De documenten die u voorlegt om dit te staven zoals de verschillende certificaten (document 4) zijn slechts kopieën, welke steeds onderhevig kunnen zijn aan het nodige knip en plakwerk, en de door u voorgelegde foto's (document 5) zijn weinig informatief, daar ze slechts iemand in de sneeuw met een handvuurwapen en nabij een militair voertuig afbeelden, zonder verdere aanwijzingen dat het werkelijk om uw broer of een militair gaat. Ook kan de algemene fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten in herinnering gebracht worden.

Wat betreft ten derde de voorgehouden dood van uw broer, kan u geen enkel overtuigend bewijs presenteren, zoals daar zijn een aangifte bij de autoriteiten, een PV van hetgeen gebeurde, een medisch rapport, etc. (CGVS p. 16, 17). U presenteert enkel een handgeschreven document dat afkomstig zou zijn van de maleks en van het districtshuis (CGVS p. 16, document 2). U verklaart hierover dat het aangevraagd zou zijn door uw schoonbroer, maar uit de vertaling bleekt dat het vreemd genoeg een aanvraag gedaan in uw naam was, gedateerd van na uw vertrek (vertaling document 2). Het betreft een duidelijk gesolliciteerd document; er wordt een versie van feiten gegeven en het districtshoofd wordt enkel gevraagd te bevestigen. Deze verwijst op zijn beurt naar een aantal dorpsoudsten, die een bevestiging geven die echter elke specificiteit mist: "The problems of the applicant are accurate and true we elderly people and leaders of Stanadaar verify and acknowledge them". Dergelijke formulering kan alles bevestigen en net zo goed op de keerzijde van een blanco formulier achteraf vrij in te vullen staan. Het is ook niet duidelijk op basis waarvan deze bevestiging gebeurde en welk onderzoek deze personen gevoerd zouden hebben.

Ten vierde legt u bovendien ook tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop uw broer gedood geweest zou zijn. U verklaarde hierover namelijk bij uw eerste interview voor de DVZ dat hij overleden zou zijn een jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (verklaring DVZ dd. 20 november 2020, afdeling 17.). Bij uw tweede interview voor de DVZ verklaarde u dan weer dat hij gedood werd enkele dagen voor uw vertrek uit het land (vragenlijst CGVS dd. 15 juni 2021), wat u later herhaalde voor het CGVS. Op deze tegenstrijdigheid gewezen, kan u hier geen goede verklaring voor aanreiken (CGVS p. 20). Om deze redenen samen genomen kan er maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering dat u een broer bij het Afghaanse leger had die gedood werd en waardoor u te vrezen zou hebben voor Daesh dan wel voor de taliban.

Volledigheidshalve merkt het CGVS ook op dat u geen internationale bescherming heeft gevraagd in de Europese landen waarlangs u reisde naar België. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming vraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat u dit naliel in de landen die u passeerde en pas in België internationale bescherming verzocht doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, (...).

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielaanvraag zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. (...) Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt (...) dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken."

Verzoeker slaagt er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. De Raad voegt aan deze motieven nog toe dat de door verzoeker neergelegde taskara's en documenten inzake zijn onderwijsachtergrond, die hierboven niet werden besproken, louter betrekking hebben op verzoekers identiteit en studieverleden, die *in casu* niet worden betwist, doch de door verzoeker aangehaalde problemen of vrees niet kunnen bevestigen of aantonen.

Door in het eerste middel louter te betogen dat hij zijn volle medewerking verleende aan het CGVS en geenszins de bedoeling heeft om, op welke manier dan ook, de Belgische autoriteiten te bedriegen, brengt verzoeker vooreerst geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente overweging van de bestreden beslissing dat uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en voorgelegde stukken blijkt dat hij niet voldaan heeft aan de plicht tot medewerking, nu er redenen zijn om te vermoeden dat hij het vroegere (en mogelijk huidige) bezit van een Afghaans paspoort probeert te verdoezelen.

Ook door in het eerste middel louter te wijzen op het beperkt gebruik van authentieke documenten in Afghanistan en door louter te beweren dat het CGVS bovendien geen enkele waarde hecht aan stukken uit Afghanistan omwille van hun relatieve bewijswaarde, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Waar hij in het eerste middel stelt formeel achter zijn oorspronkelijke verklaringen te blijven staan, komt verzoeker niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen. Een dergelijk betoog kan evenzeer bezwaarlijk worden beschouwd als een dienstige poging om de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Waar hij in het eerste middel stelt dat de adjunct-commissaris wees op “*enkele inconsistenties in het relaas*” waardoor de adjunct-commissaris “*ten onrechte het hele relaas (...) als ongeloofwaardig bestempelt*”, beperkt verzoeker zich tot het louter minimaliseren van de inconsistenties die door de adjunct-commissaris werden vastgesteld, doch hij slaagt er niet in de tegenstrijdigheden, lacunes en onaannemelijkheden, die betrekking hebben op kernelementen van het door hem voorgehouden vluchtrelaas en alle steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Verzoeker wijst in het eerste middel nog op “*de grenzen van zijn kennis*” en voert aan dat zijn antwoorden “*dienen te worden geïnterpreteerd vanuit het specifieke referentiekader van de verzoeker*”, doch hij laat na concreet te duiden op welke wijze zijn kennis beperkt zou zijn en/of welk specifiek referentiekader hij bedoelt, laat staan op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de voormelde motieven van de bestreden beslissing. Gezien het voorgaande kan hij dan ook geenszins worden bijgetreden waar hij betoogt dat “*hem bezwaarlijk onwetendheid kan worden verweten, betrekking hebbend op bepaalde specifieke details*”. Waar hij voorts stelt dat “*iedere conclusie getrokken uit deze onwetendheid volkomen subjectief van aard is*”, dient er op te worden gewezen dat de motieven van de bestreden beslissing zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoeker zelf en de context die hij zelf heeft geschetst. Hiermee toont verzoeker dan ook niet concreet aan dat de conclusies die de adjunct-commissaris uit zijn verklaringen heeft getrokken onjuist, onredelijk en/of onvolledig zouden zijn. Uit de stukken van het administratief dossier en (de motieven van) de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad benadrukt bovendien dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Waar verzoeker vervolgens in het eerste middel benadrukt dat de reden waarom de leden van Daesh steeds overdag kwamen te wijten is aan het feit dat Daesh in zijn regio van herkomst de volledige macht had en zij dus niet 's nachts hoefden langs te komen, ontcracht noch weerlegt hij de pertinente en terechte motieven in de bestreden beslissing dat de door hem omschreven werkwijze van Daesh niet geloofwaardig overkomt nu men steeds naar zijn werkplaats zou zijn gekomen, in de plaats van hem thuis op te zoeken op een moment dat hij daar zeker aanwezig is, zoals 's nachts. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat indien de leden van Daesh er werkelijk op uit waren om verzoeker te doden, er verwacht kan worden dat zij verzoeker thuis zouden opzoeken, op een moment dat hij daar zeker aanwezig is. Door louter te beweren dat zij 's nachts niet hoefden langs te komen omdat zij in zijn regio van herkomst de volledige macht hadden, doet verzoeker aldus geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

Dat hij tijdens zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nooit heeft verwezen naar de taliban als reden voor eventuele problemen in zijn land van herkomst en dat hij gewoon voormalige leden van de taliban vermeldde en dientengevolge nooit enige problematiek die specifiek gelinkt was aan de taliban vermeldde, zoals verzoeker in het eerste middel aanvoert, zijn loutere beweringen (*post factum*) die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vinden in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat

verzoeker gedurende zijn eerste gehoor bij de DVZ op 20 november 2020 wel degelijk verklaard heeft dat hij Afghanistan verliet omdat zijn leven in gevaar was door de taliban (administratief dossier, stuk 8, deel DVZ, verklaring DVZ, vraag nr. 37). Uit het gehoorverslag blijkt dat deze verklaring aan verzoeker werd voorgelezen in het Pashtou en dat verzoeker het gehoorverslag aanvaard en ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (*ibid.*).

Waar verzoeker vervolgens in het eerste middel stelt dat het feit dat hij niet gedood werd door Daesh een geluk bij een ongeluk is geweest gelet op het gegeven dat de leden van Daesh daadwerkelijk zijn overgegaan tot het vermoorden van zijn broer en het in brand steken van de apotheek, maar hij niettemin kon rekenen op familieleden die hem hebben gewaarschuwd tijdens die brand, beperkt hij zich tot een herhaling van zijn verklaringen en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Dat hij werd gerekruteerd door Daesh om mee te vechten in de *Jihad*, zoals verzoeker in het tweede middel poneert, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in het administratief dossier. Verzoeker heeft doorheen de administratieve procedure immers geen gewag gemaakt van een persoonlijke vervolgingsvrees ten gevolge van een dergelijke rekrutering door Daesh. Verzoeker heeft daarentegen wel verklaard dat leden van Daesh hem zouden zoeken omdat hij hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom vroegen. Verder verwees verzoeker ook naar de dood van zijn broer die bij het Afghaanse leger tewerkgesteld zou zijn geweest. Ook waar hij in dit middel in het algemeen betoogt dat leden van Daesh actief rekruteerden in zijn regio van herkomst, laat hij na deze blote bewering op enige wijze te onderbouwen. Evenmin verduidelijkt verzoeker hoe hij hiermee een persoonlijke vervolgingsvrees wenst aan te tonen. Verzoeker maakt dan ook geenszins aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan dreigt te worden vervolgd door Daesh omwille van een dergelijke rekrutering.

Verzoeker stelt in het derde middel nog dat hij “*op zijn minst trauma’s (heeft) opgelopen naar aanleiding van de aangehaalde gebeurtenissen in diens land van herkomst*”, doch hij laat na enig medisch en/of psychologisch attest bij te brengen waaruit zou kunnen blijken dat hij getraumatiseerd is. Tevens laat verzoeker na concreet te duiden op welke wijze zijn beweerd trauma een ander licht zou kunnen werpen op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog is niet ernstig.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Bijgevolg besluit de Raad in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij gezocht wordt door leden van Daesh nadat hij hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom vroegen, noch dat hij een broer bij het Afghaanse leger had die vermoord werd.

In zoverre verzoeker door in het derde middel te stellen dat “*(d)e gevolgen en levensomstandigheden van Verzoekers met betrekking tot (...) re-integratie als afwezen asielzoeker in het Westen werden niet onderzocht*” meent niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in het Westen en het afwijzen van zijn verzoek om internationale bescherming aldaar, wijst de Raad erop dat wat dit betreft op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier de volgende analyse kan worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na

de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de Taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, "*Guidance Note*" van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het EHRM van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*". Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van "*zina*" kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan dat zijn gevolgen en levensomstandigheden met betrekking tot zijn re-integratie als afgewezen verzoeker om internationale bescherming in het Westen niet werden onderzocht. De Raad stelt echter vast dat de bestreden beslissing wat dit betreft de volgende pertinente en terechte motieven bevat:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad wijst er tevens op dat verzoeker reeds verschillende kansen heeft gekregen om zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure ter sprake te brengen als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren. Verzoeker is zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt. Bovendien kon verzoeker hierover in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en afgewezen asielzoeker uit het Westen en zijn daaruit voortvloeiende vrees.

In het kader van de onderhavige procedure voor de Raad brengt verzoeker echter opnieuw geen enkel concreet, individueel element aan waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of ingeval van terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zal worden beschouwd. De Raad stelt immers vast dat verzoeker geen concrete elementen aanreikt waaruit blijkt dat hij zich dermate westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het taliban-regime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

De Raad wijst er op dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat voor hem bijzonder belangrijk is om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt

aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker brengt geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Er kan niet blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt verder niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Waar verzoeker in het besluit van zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die volgens zijn verklaringen in Afghanistan heeft gewoond van 2014 tot 2019, er nog over een familiaal netwerk beschikt en nog maar twee en een half jaar in België is, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij gezocht wordt door leden van Daesh nadat hij hen geen medische voorraden ging brengen toen ze daarom vroegen, noch dat hij een broer bij het Afghaanse leger had die vermoord werd, en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Door in het derde middel van zijn verzoekschrift louter te beweren dat er hem torenhoge kosten of lasten te beurt zouden vallen die hij, gelet op zijn beperkte middelen, nooit zou kunnen dragen, toont verzoeker nog niet aan dat hij "*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*" bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften. Hij toont dit evenmin aan waar hij betoogt dat de ondersteuning door verscheidene hulporganisaties of het mogelijke verblijf bij gastgemeenschappen geen toereikende oplossingen, doch louter ijdele hoop zijn.

Waar verzoeker in het besluit van zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.3.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviseerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een

reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. In de mate dat verzoeker wat dit betreft in het derde middel verwijst naar zijn “*militaire profiel, waarover geen enkele twijfel bestaat*”, wijst de Raad er op dat verzoeker nergens heeft voorgehouden een militair profiel te hebben en dat artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bovendien slechts van toepassing is op burgers. In zoverre verzoeker het militaire profiel van zijn broer zou bedoelen, herhaalt de Raad dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een broer bij het Afghaanse leger had.

Waar verzoeker in het besluit van zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, brengt de Raad nogmaals in herinnering dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er *in casu* geactualiseerde landeninformatie voorligt over de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Gelet op het voorgaande dringt een onderzoek naar een intern vluchtalternatief zich *in casu* niet op, zodat het betoog in het vierde middel niet dienstig is.

2.3.5. Waar verzoeker in het derde middel van zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoeker in nog meer ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN